

VOSÍ ŘEKA

LĚTO

1992

AHOJ

Č. 41

VYDÁVÁ T.O. ČERNÝ HAVRAN

OSADNÍK PROTIVÍN ČASOPIS

Ze vzdálených hor za městem se zvedá letní opar. Stráně lesů budou za nějaký čas plné houbařů a z luk od krásokejšon rybníků bude snít blahol zde - tábořících skautů a vlčat. Léto se všim, co k němu patří ovládne kraj pod nedalekým vrchem Kamyk.- S nástupem léta přichází k vašim rukám další, již 41 číslo Vosí řeky. Jistě jste si všimli, že je jaksi jiná. Chtěli by jsme v tomto trendu pokračovat, ale půjde-li to ukáže budoucnost a finanční stránka věci. - Přestalo vycházet několik trempsých časopisů a trampskejch sloupků v novinách. Vychází Tramp v Ostravě, Wabi posílá Trail, kluci z Budvajsru Jižana. Pomalu nastupuje na stezku nová generace! / i u nás/ a té je třeba ukázat cestu. Cestu kterou prošla dlouhá řada kamarádů trampů před nima. Tramping je stavěnej na lidech kteří svobodně jezdí ven a tam se svobodně pohybují-sakládají své kempy-objevují ještě nezkaženou přírodu- rádi posedí u táborového ohně či u dobrého moku v hospůdce při svuku kytar a rosespívaných hrdel. Ještě je čas kamarádi na povalování se na haciendách či na pilování kdejakého folkového festivalu. Ještě je čas!!

- Vosí řeka vychází hlavně pro osadníky Černého Havrana a pro pár lidíček okolo. Vosí řeka bude stát asi jedno pivo. Dejte si jednu!!!

A ZA ZNĚL SKLENIC ZNÁMÍ HIAS

Tom

Jak pogrom ruský
šly rány na naše hlavy-hospody
a nebe to však se rozjasnilo
a brána dlouho uzavřená
sve dovnitř všechny
tam-kde bývalo tak útulno a milo.

Ten cinkot a jásot
těch co na chvíli od světa utíkají
a s plným sklem a s úsměvem na líci
zdraví život co slibuje lidem
že nebudeme už nikdy trpící.

Věříme všichni
a snažme se jak můžem
aby ta rudá čeládka
zaisela navždy
z myslí lidí, dětí, rodin
těm dětem pak říct
to byla jen krutá, smutná pohádka. /pivní poesie 88/

POTLACH, T.O. ČERNÝ SUP

Křtiny-Supárna-u Rákosníka-Loznice
 Štvalice-to jsou jména která každý
 tramp na jinou zná. Jedná se o kraj
 v okolí Ostrovců nedaleko Tísku .
 • své campy zde mají i dvě písecké
 osady T.O. Černý sup a T.O. Spící
 hvězda. - Všem u věvodí krásné le-
 sní zákoutí vražského polesí,.....

6	13	20	27	
7	14	21	28	
1	8	15	22	29
2	9	16	23	30
3	10	17	24	31
4	11	18	25	
5	12	19	26	

ČERVENEC

MĚSÍC SLUNCE

KDYZ DALKY ZAVOLAJI

Končil sedmáctej tejden v roce. Chlap z Churánova hlásil počas jako řemen a tak nás-tedy mne a Soříčka, to vedro skoro letní chytlo na prašnej cestě - Zbytiny-Řiřtanov. - Čtyři roky chybí do dvaceti, kdy jsem naposled brázdil tenhle kraj. Nic moc se nezměnilo. Jen snad Pekárkovic hospoda víc pustne a cigáni mají prě. Malé cikánata jezdí traktorem a stará sedí v kadibudce přímo u cesty - dveře dokořán a řve "zavírejte do lidí".

Procházíme Markovem. Krásnej rozhled. Za zády panoráma Bobíka a Boubína, po levu se bělá rozhledna na Libíně a po pravici se tyčí vysílač na Kletí.

Pak už klesáme do údolí Křemžského potoka a rozbíjíme ležení. Probouzí nás ranní krásno, zpěv ptáků a vysoká jde pít. Před náma řtiř a prej "Ahoj osado"-zdraví nás jeden hledač vltavínů a jinejch řutřů. Vypráví, že teđ dělá topiče a běduju, že teđka půjde na dlažbu, páč končí zima. Nařídili jsme mu kompas na sever-kde se jeřtě jistě topí.

řlapem si to vokolo míst, kde vobčas vzplane válka v míru-Boletickéj prostě a vopravdu jsme svědky masakru jako u Wound-kne. Desítky mrtvejch řab na cestě ukazuje jak tvrdej je souboj příroda - civilizace. Vidíme nádhernou jeřtěrku pozorujeme jak dejchá-řivot v ní pulsuje a najednou autobus. Máme kliku, ona ne, nestihla to. I když řlo jen o malé stvoření, pocit z přítomnosti cejchu smrti nás provázel jeřtě pár kiláků.

Ve Chvalšínách trořka moku a již vzdáváme hold alkoholickéjm chovancům v Červeňáku.- Horko a těžký převýření na vrchol Blanskýho lesa-Kletě v nás nechává dojem, že ten kdo dorazí na vrcholek by měl být oslavován. Místo toho nás vítá nepohostinnost-alespoň pro našince. Jak mář v kapse jen naše zlatky mář vlastně pár kulovejch-ten vedle tebe je markovej. Divná doba!

Za čtyři zlatý je ti dovoleno podívát se z věže. Uvidíš tu krásu jižní, ale i tu její temelínskou dominantu. Až to bouchne-nám to bude už jedno, ale tebe Olafe z Krnova veme tlaková vlna a než si dář posledního řmouda z Čardy, tak tě sloupne protijaderná jednotka z nějakého majáku na Baltu jako samolepku z na konto Miřa. Samozřejně, že ti to králi nepřeju.

Zlatý v prachu, před náma Zlatá Koruna. Míjíme krásný borovice. Divíme se, že na nich nikdo nevisí. Dobře by se tam hodil, ten kdo dal vyvraždit nejměně na tři nákladáky vánočních stromků. Teđ na jaře-absurdita. Ať se jim na úpatí hory Blanského lesa dobře tľí. Poslední ahoj za T.O.Černý havran.

Ve Zlaté Koruně, snad byla kdysi i srdce zlatá, teđ pouze zlatokopecká duře hospodského se snaží z tvého váčku jeřtě něco vydolovat. Jeden pivokapák a napůl teplej párek, toť vše co si odnáříme směrem na Pleřovice, kde nás očekává barman na pokraji alkoholického zhroucení. Odcházíme ve stínu noci na kra chatový oblasti, kde upadáme do ne zrovna klidného spánku. Mastnota má mejdar

Ptáci už zase řvou. Balíme a kolem keltských osad míříme na Dívčák. Je pořád furt pěkněj. Končíme v Holubově.

Nakonec jeřtě jedna zajímavost. Jeřtě nikde jsem neviděl tolik chat chráněnejch státem, tak jako mezi Dívčákem a Holubovem. Možná, že ochranáři t toho místa udělali rezervaci, tak jako byli indiánské osady v Americe.

řli Shorry a Soříček T.O.Černý havran.

SOUTĚŽ O PRVNÍHO HŘIBA -

Tenhle rok jsme zapojili do soutěže i řiroké okolí. Doufali jsme, že padne rekord v nálezu. Nestalo se tak-rekord byl vyrovnán. 12.května sice našla kamarádka Polovička - smrže - ale ten jak je známo mezi řřitby nepatří.

1987-Jarda-19.5. - 1988-Jarda-20.5. - 1989-řit-21.5 - 1990-Jarda-17.5.
1991-Tom -18.5.

tento rok 1992 našel prvního řřiba stuřilce kamarád z piřecké osady T.O.Černý sup - řocour. Našel ho dokonce ne na hrázích, ale na pokraji piřeckých hor.

řřejeme všem příznivcům houbového řřetřej rok

Blahopřejeme

Rok 1978 se přihlásil o své slovo. Uskutečnil se vandr na Pořešín a na řeku Malší. Zúčastnili jsme se vandrbálu v Hostomicích u Bechyně, kde se nám dařilo i nedařilo. Jelo se na Karlův hrádek a Dívčák. - To se již o slovo hlásí barevně čas podzimu. Jedno takový podzimní ráno vystupujem na nádražíčku pod bájnou horou Kletí. To nádražíčko je vedle fotbalového hřiště a vsi Holubov. Mimo trempskej cajk sebou vezeme i objemnej vak. Ne, není v něm žádnéj kontraband, či zakázané tiskoviny, ale hokejové obleky ve kterých budeme hrát fotbal. Kamarádi z T.O. Jižní stopa, zde pořádají trepské fotbalové klání./memoriál V.Vnuka/ - Je zde mužstvo Stopy, dále hoši z Velenic, tygři z Pelhřimova a naše protivínsko-písecká parta. Sestava vypadala: Šnek, Píšťák, Áčko, Žit, Míra, Šuma, Chlup, Jarda, Štěně aj. Turnaj začíná utkáním- Stopa-Pelhřimov- 9 : 1. Ve druhém utkání prohráváme s Velenicema 0 : 7 a kamarád Píšťák je nazván obecenstvem fotbalovým vrahem. Bojujeme proto s tygrama z Pelhřimova o třetí místo a zaslouženě vítězíme 4 : 2. Sláva placka je doma, teda u Nečasů na zdi. Turnaj vyhrává mužstvo Stopy. Vše je náležitě oslaveno ve staré trepské hospůdce v Třísově. Tam jsou předány i placky s pohárem pro vítěze. Dobrý!

Pak nám je pár dní smutno! Stala se tragická příhoda. Mnoho z nás, hlavně zakladatelé T.O.Minnetaki si dobře pamatují na kamaráda Johna a jeho psa Fantoma. John byl dobrej kluk a se svým psem nejistého plemene s náma jezdil v zimních dnech na Židovo strouhu pod Big Převís. Později se věnoval vodě a ta se mu stala také osudnou! Perlová řeka/Otava/ u Kestřan při velké vodě se stala jeho osudem. Zahynul v peřejích této jinak krásné řeky, i přes to, že to byl výbornej plavec.

Podzim tohoto roku je dle kronik nádherný. Šlapeme Medvědí stezku ze zastávky v Ovesné do nám známé Nové pece. Pak jedeme na houbovandr do lesů okolo Spálence a Sv.Máří. Tolik křemenáčů už se nám mnohým později nepodařilo ani spatřit. - Na jednom vandru mají štěstí Tom a Žit. Konečně se jim poštěstilo uvidět vzdálené Alpy z hory Libína. Koho by tenkrát napadlo, že si na ně jednou budeme moci i sáhnout.

Znovu se vydáváme na známěj trail okolo Vosí řeky, přes hrad Hus, okolo Parafínovo campu - směr Zábrdí. Šunka se nám zde ztrácí ve skalách a přes naše zděšení, že tento jinoch zahynul žízni ho objevujeme večer v taverně u Kobyli hlavy v Zábrdí. Zachránilo ho prý klekání z kratušínské zvonice.

Je tu pomalu konec roku. Je rozhodnuto stvořit mikulášské seskupení a vydat se děsit naše malé ratolesti. V sestavě Bejk, Žit, Putna, Tom a Jirka tak zakládáme dlouhou šňuru našeho mikulášského řádění. Co jen legrace a různých fajn zážitků jsme díky tomuto nápadu prožili.

Jak je tradicí, vždy před vánocemi se chodí na náš osadní camp na vrch Kamejk. Tentokrát díky sněhové nadílce stoupáme horou na lyžích.

Domlouváme poslední vandr v roce na Zlatokop s posezením u ohně. To však ještě netušíme jak tento vandr dopadne. - Železničárka která prodává lístky na zastávce v Protivíně dostává nařizíno-informovat V.B.kam, že to trempové z města jezdí. Podivná svoboda!!!

J A K V Z N I K L N Á Z E V Š U M A V A ?

Již v prvním století n.l.-je uváděno pásmo hraničních hor na česko-bavorském pomezí -Silva Hercinia-/Černý les/doslova je tam uvedeno:Jsou to krajiny tak divoké a strašné, že pouze veliká láska obyvatel je k nim vážš.--. Roku 903 najdeme další název pro toto horstvo Silva Bohemica- i Kosmas ve své známé kronice z roku 1040 užívá stejný název. - Na vznik a význam názvu Šumava jsou dva názory: první je odvozen od šumění lesů a vod a druhý

že jde o název staroslovanský, dochovaný pouze v srbskochovatštině, kde slovo "šuma" znamená les. - V místopisném slovníku historického království českého uvádí A. Sedláček, že Český les se uvádí písemně již roku 1298 a z toho vyplývá, že pojmenování "Šumava" muselo být dříve. - Koncem 17. stol se rozlišuje Bohm erwald-Šumava a Bohmischerwald-Český les.

* JARO ČERNEJCH SUPŮ

Již tradičně se T.O. Černý sup z Písku, rozhodl uspořádat oslavy I. jarního dne pro spřátelené osady a kamarády. Tentokrát padla volba na ves Smetanova Lhota. Propuklo to již v pátek, když "Šána" z Toulavého bizona zde slavil svoje narozeniny/50/. Za tím účelem bylo zavražděno i prase a udělány právě vepřové hody, které nás provázely celou sobotu i neděli.

V sobotu úderem osmácté hodiny, po uvítání šerifem "Supáků" Dankem, spustila kapela Cejch a předtančení v krojích obstarala taneční kapela, tedy skupina děvčat Cejchu. Zazněla i hudba trempská v podání skupiny Raci.

Sešlo se asi 150-200 kamarádů, takže šenk i sál pukal ve švech. Byl jsem rád, že zde byli pardí z T.O. Měsíc, Hadice z Jižní stopy, hajnej Bob, T.O. Daltoni i kluci z osad které se již dávno letama rozpadly. - Samozřejmě, že zde byli i T.O. Spící hvězda a T.O. Toulavá-osady co mají campy též na Říčkách. Pišta z T.O. Delfín vše točil na video, tak se těšíme!

Kolem 22 hodiny vyhlásili "Supáci" tombolu, ve které bylo přes sto hodnotných cen. Rozhlasový přijímač ze 40 let/hrající/, byla první cena. Vyhráli Delfíni. Ale největší úspěch měl "řád práce" nebo uniforma "STB". O půlnoci se začalo masově zpívat a tančit - to vše trvalo až do rána, to když hospodský ušoupaný až po kolena prohlásil, že je hospoda vypitá...

Škoda jen, že jsme se špatně domluvili s kamarády ze "Svobodných + Volných, kteří slavili na Rybárně za účasti asi 50 lidí. Pršelo! Za ta léta již nejsem ortodoxní a je jistě i lepší na 1. jarní zmoknout zevnitř a ne z venku. Doufám, že mi za tu myšlenku nevynadá kamarád Jatečák v nějakém článku.

AHOJ KOCOUR

BŘEZEN

MĚSÍC

VRAN

JARO ČERNÝHO HAVRANA

Jaro si te přihasilo už v pátek, podpořeno mrazíkem a u nás touhou zase se účastnit jeho přivítání. Tentokrát místo šumavské lesů jsme se vydali - do míst nám celkem neznámých. V místech starého hradu Pořešín a na březích říčky Švarcavy prý vznikala tramping na jihu Čech. - Sem se teda vydala naše parta. Zdolán byl vrch ve Slepíčovských horách Kohout-prošli jsme dolní tok říčky Černé-Švarcavy a vesele bylo při kytarách ve vsi Blansko. Nutno podotknout, že za celé vandr jsme nepotkali v těchto tak trampskejších místech ani jednoho trempa. /mimě dvěma trampů ze Slovače/ Jaro 92 je tady

Polovička, Spacir, Bill, Zit, Jarda, Shorry AHOJ z Betlém

POZOR: odznaky - hlavičky Rychlé šípy - odznak Večer světél - Žlutý kvítek - odznak J:Foglara - odznak 13 bobříků-80 let čs. skautingu - E. T. Seton - R. Flajner - A. B. Svojsík - B. Powell - zahraniční Junák aj.

na adrese: ORION - zásilková služba - Sokolovská 157
Rosice nad Labem-PSC 533 51

"Frásk!" - rána jak z děla, prošla klid usínajícího podzimního lesa. "Frásk!" kulka mi svištěla kolem hlavy a zabila se do kmene borovice pár stopů ode mě. Praštil jsem sebou o zem přesně tak, jak to člověk dělal na vojně. Pak mě teprve začalo docházet, co se vlastně stalo. "Jo brácho - sotva jsem se voženil - už si tě nimrodové přeletou s kusem vysoký."

Oklebil se na mě Tom ze svého čers vě objeveného úkrytu za vyvráceným pařezem a ukazoval hlavou směrem k posedu na opačném konci paseky, odkud se k nám hloula postava v hubertusce. Jenomže, abych pravdu řekl, do smíchu mi tenkrát nebylo.

"Co tady děláte, blázni jedni zatracení? Dyt sme vás mohli astřelit! křičel už z dálky hubertus.

"Tiše, Vomáčka krucifix," zasyčel mu ze zády uhlazený pán v zeleném kabátě, který ho mezitím dostihl. Oba došli až k nám.

"Co jsem si mon myslet," změřil si nás uhlazený pán nevrživým pohledem, "chtěli ste tu někde chrápat, co?"

"He...my se tu jen tak...procházíme."

"A co ty bágly, hergot, nedělejte ze mě blbce, nebo vás to ještě bude mrzet."

"Was ist den los?" na okraji paseky se objevil udýchnaný tlustoch v koženém kabátě, jehož prasečí očka mžourala a vše korunoval klobouk se štětinou. "Was?! Soldaten?! Was wollen sie? ... Ich habe - ja mít povolení k stšelba...sie...nesmět zátknout mich...já stěšorat! zajíkal se tlustoch při pohledu na naše maskáče a kanady.

"Aber das sind keine Soldaten..." utěšoval ho uhlazený pán sakra Vomáčka, vodvedte někam ty vagabundy - dyt si pan Vogel ještě bude myslet, že to tu děláme schválně. Za celejch čtrnact dní žádnéj úlovek..."

"Copak já můžu za to, že nedokáže trefit ani vrata vod stědoly? Dyt střilí po všem, co se hejbá.

"Aruci, Vomáčka..."

"No jo, už jsem zticha."

"A ty dva vodvedte do hájovny a napařte jim pokutu. Jasný?"

"No tak - slyšeli jste, hošani - deme, deme, teda pardon nejdřív mi laskavě - pro jistotu - věnujte vaše občanské legitimace. Já se s váma šupáci, nebudu potom honit někde po lese!"

"No, jenom aby ses nepřetřh, slouho..." zabručel Tom.

"Cos to řek".

"Tiše Vomáčka, sakra, dyt takhle nám sem až do tmy nevrže ani nóna.

Slí jsme už hezkou chvíli po lesní cestě a nikdo z nás nepromluvil ani slovo. Pak konečně dědek Vomáčka zastavil a opatrně se rozhlédl kolem. "Tak děkuju, kluci. Bylo to dobrý, perfektní... přesně tak jsem si to představoval. Jo počkat tady máte ty vobčanky - děte do hájovny a sesmolte tam nácten protokol o pokutě...no...a taky si dejte pořádněj grog a ještě něco - abych nezapoměl - Niky a ten kluk, co mu říkáte Prcek - tak ty ať příjdou asi za hodinu.

"No dobrý, ale..."

...CO?...

"Dyt takhle se vám ty pokuty děsně prodražej" ale kuš, pořád, jakýpak prodražej...na co už sou starýmu dědkovi peníze. Ba ne, kluci jistota je jistota. To už by byla věčná škoda - teď, když ten devizovej mamlas zejtra ráno vodjíždí ba ne. Vono se to tak za hodinu zase všechno uklidní a to ten nádnernej dvanáctěrák by moh nakonec ještě doopravdy přijít.

Na Kometě zlato leží...

Že zlato v oklí našeho města se dříve těžilo, to je nám známo už dlouhá leta. Našli se i odvážlivci kteří se snažili z potůčků co tečou dolů z píseckých hor nějaké to zrnko zlatého štěstí získat, ale bohužel jak je známo nezbohatli. - Již jako kluci jsme se vydávali do lesů za rybníky v okolí Zelendarek a pátrali po zlatodolných šachtách. Dokonce jsme sebou nesli objemné pytle na vydolované zlato. Zachvátila nás tehdá "zlatá horečka"-která byla vyléčená pádnou pravicí otců-když se dozvěděli, že jsme se chtěli spouštět do "Bezedných děr" jak je vesničané z Těšínovska zvali. - Uteklo mnohá let a šachty zapadly v zapomnění. Na jak dlouho? Letos v měsíci sazenic jsme se vydali do míst kde se dříve dolovalo - zlato. Vystoupili jsme z vlaku ve Lhotě pod horami a lesní cestou se po chvíli bloudění dostali na vrch Kometa nad vsí. Z vrcholku se nám naskytl fajnovej pohled na lesy táhnoucí se na západ. Ale o to horší je pohled do vnitrozemí. Přímo pod náma v této překrásné krajině se vypínají obludné věže Temelínské zrůdy. Čert aby vzal partu bolševiků kteří rozhodli takhle zhyzdit jihočeskou krajinu. Po chvíli pátrání na temeni kopce jsme našli zlatonosné šachty. Kamarád Špacír do jedné na kraj vlezl a podal nahoru zprávu, že generace lidí již naházel do dolu mnoho kamení. Obešli jsme celý úsek a sebrali pár nerostů pod vývraty. Okolí vrchu Kometa je zasazeno do překrásné přírody protivínsko-píseckých hor, mnohá místa si nezažádají s přírodou na Šumavě. - Večer když se v hospůdce v Krči ozvala píseň -Zlatokop Tom- všichni jsme si vzpoměli na dávnou zlatonosnou minulost zdejšího kraje. - Přečtete pář zajímavostí okolo Komety a spol:

Zlatodoly na Kometě jsou známy od roku 1884 odborníkům, kteří je zkoumali. Nejrozsáhlejší a nejhlubší šachty jsou těsně pod vrcholem Komety a tvoří tři řady. Nejsevernější je dlouhá kolem 350 metrů. V ní je 11 m hluboká šachta. Lidově je nazývána - Bezedná a její zatopené dno bylo v roce 1976 prozkoumáno píseckými potápěči. Podle pověsti z ní proplavala kachna až do Těšínova. Přibližně uprostřed je další šachta zvaná Bezejmená. Její dno je v hloubce 15 metrů a uvnitř má celkem 15 metrů chod. Asi 50 metrů od prostřední je další řada šachet. Ta je přes 600 metrů dlouhá. Jediná přístupná je šachta Dvojitá. Zatopené dno je v hloubce 17 metrů a celková délka přístupných chodeb je 40 metrů. Zavaleny jsou bohužel boční chodby, kterými byly původně šachty propojeny. Třetí řada šachet je situována dalších 50 metrů od střední řady a je dlouhá kolem 200 metrů. - O výnosnosti zdejších r:

je známo, že na 18 gramů zlata bylo použito 1.tuna zeminy./r.1907/.Dva geologické vrty v roce 1982 neposkytly nadějně výsledky pro těžbu. V roce 1986 našel amatér mineralog Dostál část nádoby datovanou do doby kolem přelomu 13 a 14 století. Nálezy jsou i vři potoku který teče z Komety směrem k Všeteči. V Čechách je to vůbec poprvé, co byly objeveny ruční mlýny na rozemílání zlaté rudy. - Tolik asi o zlatě na vrchu Kometa. Co se zde asi dělo v letech 13-15 století. Pro zájemce je zajímavá i expozice v museu v Protivíně - je zde vše co by vás zajímalo i ukázka zlata z této oblasti. Proto kamarádi- sbalte pánve i jiné zlatokopeké nářadí a hurá na zabrání - clainů do píseckých hor. Jinak v píseckých horách roste spousta hub a v hospůdce "Pod Věží" v Krči teče také zlato v podobě protivínského Platana.

Poslyš, Tome, čím to je,
že v zimě bylo pivo u
Podejrůcky lepší?
V zimě měli zamrzlej
vodovod.

Ty ale umíš držet slovo
Včera jsi řekl, že si už
do hospody nesedneš a už
jsi tu zase.- No jo ale
piju ve stoje...

Tak jsi představ Bi
že jsem s Polovičko
v baru utratil jen
korun.-To není možn
Je-vona víc neměla.

Province of British Columbia

S Žabákem Kanadou

Druhým českým člověkem je exkolega z LZ Nové Hrady, on dělal na LS Pohorská Ves. Před šesti lety odešel ze směny, z pracoviště "za dráty" na opačnou stranu. "Ani pracovní poměr jsem nerozvázal". Tady dělá v logging, osiky kolem Lesser Slave Lake, často ale pobývá v Beaverlodge, u přítele a na svém pozemku. Za 12 000 koupil jednu čtvrtinu sekce, 64 hektarů. Má dva koně, bílého apalosse s černými puntíky a hnědáka morggana. Do koní se zbláznil, mluví o nich s rozkoší. Chystá se koupit další. Pěkně také připomněl, že za 64 hektarů by byl v ČSSR řádně rozkulačen, spíše i zavřen. Samozřejmě jsem byl zvířatům představen. Vyjeli jsme se projet na koních po jeho pozemcích. Za pláň se táhnou lesy až k horám na obzoru. Internacionálista dřevorubec tam s konmi vyjíždí, loni byl venku přes dva měsíce, částečně živ z lovu. Jenže mu schází partner. Byl jsem sváděn. Tak jsme si slíbili, že rok příští nebo i později delší trail konmo. Moc bych o to stál. Za určitých okolností by můh nahradit na cesty potřebné auto... Jenže na snění není čas.

Na pozemku má vlastní tábořiště, kávu jsme si na ohni uvařili, pak se courali lesem. Ale je to les v rovině - není to ono. Hub křemenáčů rostlo pod osikami nestydatě mnoho, až je člověku lépe se nedívat. Co s nimi?

Nejkrásnější na rovinách je obloha. Opravdu je cítit planeta do mraků oblečená. Připomínám si australský film "Zapadákov" v ČSSR asi před 11-12 léty kde byly všechny exsteriery komponované do spodní poloviny obrazu. Obloha nahoře udělala Australii ohromnou.

Byl jsem upozorněn, tak jsem se na to chodil v noci dívat. I když je to maličko nad 55 stupňů severní šířky, nyní kolem rovnodennosti je to výrazné. Slunce sice zapadne, ale nízko, silný jas na obloze zůstane. Světlo se během noci jen přesune přes sever na severozápad, aby mělo odkud ráno zase vylézt.

No, monlo mě to tehdy v lesích na Žofince napadnout, že se jednou potkáme v Kanadě. Loučil jsem se téměř dojatě a věřím, že se ještě uvidíme.

Dotankoval jsem 50 litrů a vyjel na východ.

asfalt skončil a začala prašná i když udržovaná cesta. Jen dvakrát jsem byl předjet, s šilenci nezávodím. Cesta má výtluky, místy dělá roletu a namáhání podvozku klesá s rychlostí, musel jsem podstatně přidat oproti svému zvyku. Za autem je stále vlečka prachu. Protijedoucí auta se na kilometry ohlašují oblakem prachu nad lesem. Můj Žabák má karoserii v dokonalém pořádku, není pod dveřmi vidět, jak to je u moskviče - přesto se prach dostává nejen do zavazadlového prostoru, ale i dovnitř. Také je v autě velké vedro a okno se nemůže otevřít. V zrcátku stále žluto.

1948 km - /Jde o kilometráž, ne o letopočet Vítězného Února! / Zastavil jsem. Na sedadlo vedle jsem dal pytlík s klobásami a s houskou. Dlabal jsem za jízdy, stejně jako moji Kanadané. Oni se cpou stále, i v autech. Však také hodně Kanadanek vypadá spíše jako pytel než jako žena. Mnozí v autech jedí jen "jednou" a to od rána do večera. Stál jsem na křižovatce. Projelo šest aut - tři řidiči byli jedlíci. Nepřidávám! Byl jsem referován o zdejší auto-nehodě - skončila tragicky. Řidič zemřel nezraněn - udusil se hamburgrem.

Smoky River - dva kluci a kanoe. Závidím!

Jedu dál. Tabule s Šaribou crossing next 35 km. Nic nekrosovalo. Přesto se sem tam objevují bílé překližkové siluety oněch zvířat - nápadité.

V novinách The Province čtu, že se soudí nějaký G. Hohman s vlastníkem cest že mezi lesy sice jsou tabule upozorňující na střet s jelenem, ale on naboural losa který ve značce nebyl. Dovopravdy! Prostě je tady demokracie, ale také to není k závidění...

Prostě tady mnozí pacholci zkoušejí vytráskat peníze z čehokoliv. Ale aby bylo rozumněno - znám daleko horší společenské situace. Třeba když hordy pacholků tráskají peníze i moc a nikdo jim v tom nemůže zabránit.

Dále čtu. Ve Vídni se prodávají pěkné suvenýry - kousek ostnatého drátu z železné opony. S certifikátem o pravosti.

2142- Wild Hay River- Řeka Athabasca-pěkný kaňon. Tankuju 51 litrů a čelem vzad!

Skončila dlouhá cesta podél hor-nyní Rockies před kapotou.

2186 km- Gage of Jasper National Park. Zaplatil jsem 6 za práve zdržet se v parcích až do 3.července. Hor přibývá.

2224-km - Athabasca River jsem si vyfotografoval i s vršky v pozadí. O kousek dál se nad cestou ve skalách pase stádo divokých koz. V místě kde všichni zastavují se pase jelen. Já věděl, že tihle horští jsou velcí, ale tohle je parohatý kůň, to musí být nějaká zrůda. Později jsem viděl i jiné, ale tenhle první byl tupl. Jedna možnost tu je. Technika je zde vyspělá, turisté nároční, nelze vyloučit, že jde o zvěř poháněnou elektricky, na polovodičové bázi, computerem ovládanou. Pro případ poruchy, už snadno naprogramovat zdechnutí.

Hory nad kouždou představu. Několikrát jsem musel stavět jen kvůli fotografování-nejde to vydržet. Fotky rozesílám přátelům.

Jasper je ohromné Štrbské plesao.

Icefields Parkway. Těmito místy se protloukal David Thompson. Nasestoval zde po vodě, konno i po svých neuvěřitelných 80 000 km, zmapoval území veliké asi 4 420 000 km

Zastavil jsem u vyhlídky na Athabasca Pass, 1748 metrů vysoký, 55 km vzdálený hory kolem zasuté do mraků, vypadá to sedlo hrozně. Nechce se tam nikomu. 2300 km - Camp jménem Kerkeslin. Zaparkováno po 499 km, už téměř za šera. Rychle fazole z plechovky a pak za tmy chodím s baterkou okolo svižné horské řeky, mocného jména Athabasca.

Je to těžké. S žabákem jezdím bez nejnějnější výstroje, dokonce ani náhradní řemeny nemám. Vozím jen šroubováky - kleště, peníze... Může se mě to jednou škaredě nevyplatit, ale jiného zatím nezbyvá. Preventivně proto na poruchy nemyslím. Hory! Krása!

Napadá mě, že kdyby ruský bolševik nebyl, čím je, kdyby turisticky i jinak zpřístupnil zemi za Uralem, trochu dbal a propagoval Pamír, Tan-šan, Šajany i jiné zjančí celou západní Evropu. Asi by pak nemusel žebrot o půjčky platných měn Sibiř na svoje objevení stále čeká. Turismus je po Logging třetím rezortem v Britské Columbií. Začíná poletovat sníh-krupice-přesto velkolepo...

Dalším klukem který se z Protivína dostal daleko je Pepa Hucek. Projel už hezkej kousek Spojenejch Států. Nyní se na chvíli usadil ve státě Massachusetts. - Dopisem zdraví všechny pardy z Protivína a oznamuje jim, že se 4.5. 1992 stává členem unie. - Svoje cesty a zážitky po USA již sepisuje a tak se máme ve Vosí řece zase na co těšit.

WELCOME
TO NEBRASKAland... WHERE THE WEST BEGINS

Zase jsme jednou po delší době vyrazily s Lenkou za Mírou Špacírem do Vltavice. Proč ne? On byl předtím několik týdnů za sebou u nás v Protivíně a už se mu prý stýskalo po kamarádech z okolních chat.

Dojely jsme v pátek odpoledne na Kubovku a šly pomalu pěšky do Vltavice. Špacír už čekal, večer se posedělo a na sobotu je naplánovaný výlet. Ne, nebude to žádný vandr, ale projížďka autem, i když po známých místech. Nemám auta ráda, ale tentokrát se na tomto způsobu dopravy nedalo nic změnit, hlavně z časových důvodů.

Jelo se. BMW se řítile směrem na Kvilku. Tam jsme navštívili starý dřevěný kostel. Jaké bylo moje překvapení, když jsem tam v pamětní knize četla tento zápis: 9:5. 92 / 9,45/- "Díky bohu, že tento kostel přežil čtyřicet let komunismu v Čechách". - Tomáš Bata, Massachusetts, U S A . Tak jsem se kousek pod pana Baťu podepsala i já.

Pan Baťa měl pravdu, protože je vlastně zázrak, že tento kostel přežil. Je na šumavě hodně míst, kde zmizel nejen kostel, ale i celá vesnice a přitom tam ještě po válce bydlelo plno lidí. Nebýt starých map a pamětníků nikdo už by ani nevěděl, že tam někdy něco mohlo být.

Z Kvildy jsme se vydali směrem na Antýgl. Hned byl vidět rozdíl mezi jihočeským a západočeským krajem. V jihočeském kraji jsou krajnice silnic označeny sem tam jen ulomeným klackem, to v západočeském jsou všude zřetelně označené červenobílými tyčemi a docela pěkně to vypadá.

Začalo svítit sluníčko, bylo hezky, jenom vítr foukal studený. Ve Vydře teklo hodně vody, byla hnědá, asi jak přitéká se sněhem z rašelinišť. Voda se valila přes kameny a za chvíli se z ní stane Otava. Všude kvetl podběl a devětsil, ale na krajích lesů byl ještě místy sníh. Jaro už začíná vládnout i tady. Jako vždycky jsem i tady ochutnala vodu z potůčku který přitékal do Vydry - ta voda byla čistá a dobrá. Hledali jsme ještě pomníček utonulých vodáků, ale ten se nám najít nepodařilo.

Pomalu jsme se vraceli zpátky, prošli jsme ještě po dřevěném chodníku, co nás dovedl k Jezerní slati. Roste tam borovice kleč a bříza zakrslá a jiné vzácné rostliny, které neznám. Dál se jelo na Nový svět, Lipku a Kubovu Huť. - Zhodnocení "vandru" v BMW je asi takové. Na vandr auto nepatří. Trasa byla dobrá, počasí také, všechno by se mi líbilo, jen kdybych si tuhle štreku mohla projít v kanadách pěšky, večer třeba zajít do šumavský hospůdky, vyspat se někde v lese nabo seníku, to by bylo fajn.

Auto můj kamarád není.

POLOVIČKA

/pro kamarády z Krnova "Celá člověk/

Víte, kdy proesl Lenin svůj slavný výrok "Učit se, učit se, učit se!?"
"???"
Když spatřil Stalínovo vysvědčení.

- Hospodo, ještě jedno pivo než začne ten kravál.
- Vo jakým kraválu furt mluvíte, pane tramp; už si dáváte šestý pivo a pořád říkáte, že budete kravál.

- Jo, jo. Hned to začne. Já totiž na to pivo nemám ani vorla.

"Pepku, seš přítelem psů?"
"No, vepřová je mi rozhodně milejší."

Brno 8. 11. 1981

Ahoj Petě,
děkuji za hezkou osadní novoročenku
a pěknýmu připojenímu pozdravem.

Posílám na Tvou žádost "kromadny"
vašemu dopis "č. 8."

Přeji Ti i celé osadě vše
dobré, zdáří, vandry, řadné
destě, hodné sluníčka!

Ahoj vám všem!

Jaroslav Foglar - Jestřáb.

Těch noc zvalila
spíval kraj.
Všude za šerem se
ukáhal vyházející
měle.
Cesalín až vyjde odly.
Vyšel
Byl jarný, veličný
a strašidelný.

UPLETE JSEM SI BIČ.

Je to bič jen pomyslný, má za účel donutit mě k pracím, k nimž jsem se až dosud jen stěží a velmi nerad odhodlával. Ale po pořádku... Byl jsem náhle vyřazen z činnosti, která mi byla po celá léta radostnou, byť často velmi pracovní náplní života. Dlouho jsem žil jako tělo bez ducha, život mě přestal zajímat, nic mě netěšilo, nedbal jsem na sebe, zkrátka chátral jsem. Uvědomoval jsem si jen, že se nemám k tomu, abych se vzbudil.

A tehdy mi kdosi k Novému roku věnoval pěkný notýsek-kalendářik. Na každý den v něm byla jedna čistá stránka krásného hladkého papíru, s datem vytištěným nahoře — a přímo vybízející k tomu, aby se na ni psalo. Už dříve jsem byl přítelem všelijakých notýsků, a tak jsem si darovaný kalendářik zálibně prohlížel — a najednou mě napadlo vrátit se zase alespoň trochu, alespoň náznakem ke svému dobrému způsobu, naplněnému vždy od rána do večera činnou prací. Rozlinkoval jsem si několik stránek na pět dílků a usmyslil jsem si, že každodenně musím každý z nich zaplnit zápisem, co jsem v ten den udělal, byť to byl výkon sebanicotnější. A za každý ten zaplněný dílek že si dám bod!

A hned jsem také začal. Ráno jsem si pečlivě ustlal lůžko, rozházené už několik dní, protože mě jako staršího osamělého člověka nikdo nahuboval pro nepořádek — a měl jsem první vydělaný bod. Odepsal jsem známým, kterým jsem byl snad dva měsíce dlužen odpověď. Druhý bod....

Jaroslav

Foglar:

85!

Hledký papír kalendářiku ochotně přijímal záznamy do dílků svých stránek. Ustanovil jsem si zákon, že týdně musím „vydělat“ 35 bodů. Budu-li jeden den lenošit a pět jich nesplním, budu je muset dohnat příští den či dny — ale 35 bodů že to dát musí.

Byla to klukovská hra, šálení sama sebe, ale vznikl bič, kterým sám sebe popoháním: stal jsem se lovcem bodů, jen aby v kalendářiku nevyčítal prázdný dílek z některého dne.

Začal jsem si vymýšlet práce: vyčehlit kalhoty, vyčistit boty, vytrít celý byt. Praní prádla se mi stalo potěchou, ač dříve to byla děsná nuda. Na úřadě jsem vyřídil záležitost, k jejímuž řešení jsem se po celé měsíce nemohl odhodlat. Vrátil jsem vypůjčené knihy, zaplatil jsem předplatné na noviny — a tak to šlo ráz na ráz.

Pak se už stávalo, že jsem někdy udělal i více než pět závazkových bodů, a svitlo mi, že musím zpevnit normu. Zvýšil jsem ji na padesát bodů týdně! Co mám povídat — dnes udělat už šedesát nebo i více bodů je pro mě hračka. Bič dosud pohání bezvadně, žádná práce mi není protivná, zařídil a vyřídil jsem mnoho věcí, k nimž jsem dříve neměl chuť — a pořád ještě úpomně vyhledávám další možnosti, jak bodový přísun zvýšit. Končím své nabádavé řádky — a jdu si za ně napsat dva body — jeden za koncept článku, druhý za čistopis. J. F.

- S L E P I Č Í H O R Y -

Pusté zdi Pořešína hradu
a Kaplice zůstala někde vzadu
před náma je Soběnov
na vrch Kohout co by skok.

Parta se tu púlí ve dví
zda se sejdou to se neví
štreka teď je čeká zlá
ncc větrná i bezesná.

Na spaní však času dostí
nejdřív sejít do rovnosti
z Kohouta na Černou
trempi zvanou Švarcavou.

Říčka letí dolů k Malši
jaro tu je-vpřed jdem braši
jarní větrík vlašce duje
Klať kdes v dálce vykukuje.

Uzdy letí zas do rohu
svlaž si hrdlo-spočin nohu
za chvíli je v duši jas
Blanskem zazní kytar hlas.

Vracíme se dolů z hor
už myslíme na Javor
vše pak končí na "Zastávce"
-pojedem zas?-škoda ptát se.

Σ

Do osady E.O. Černý havran vstoupila kamarádka Polovička, kamarádi Špacír
a Sořiček- místo -vrchol Velkého Javora- o tom a i o vandru -čtete příště.

JAK SE CHO VAT PŘI SKALPOVÁNÍ

Slušné vychovaný westman (nadále jen s. v. w.) uchopí do pravé ruky skalpovací nůž a levou rukou podrží oběť za krk. Jestliže jeví tato ještě známky života (dýchání, srdeční činnost, případně i řev), nešetříme olovem a jedním nebo dvěma výstřely do srdce si zajistíme hladký průběh skalpování.

Před skalpováním mrtvých nepřátel (přátele obvykle neskalpujeme) nejprve skalp patřičně upravíme (učesáme). Ačkoliv totiž povinnost dbáti svého zevnějšku má každý, kdo jde mezi lidi. Má být čistě umyt, řádně učesán, ne rozčezený, ale upravený, a kdo se holí nebo dává holiti, nechť pamatuje na to věc (M. L. str. 154), naši nepřátelé často příkazů slušnosti nedbají a mívají v hlavě dokonce i obtížný hmyz. V takovém pří-

padě skalp vydrhneme v říční vodě, nebo v nádobě, a tečné ho mýt, má-li dosavadně čistý skalpováč.

Jestliže skalpujeme takzvané "živé", dbáme na to, abychom si o jejich dlouhé a mastné vlasy neztupili nůž.

Skalpy našich nepřátel nosíme na opasku. Jestliže navštívíme příbuzné skalpovaných osob, odkládáme zpravidla skalp v šatně. Anebo jim předem oznámíme, že jejich otec, syn, dědeček, vnuk, synovec, bratranec, matka, manželka, dcera, sestra atd. byli námi skalpováni. Oznámení úmrtí děje se rozesláním černě orámovaných listů, zvaných „parte“ (M. L. str. 124).

UPOZORNĚNÍ: Skalpy zásadně neodhazujeme do koše na papír.

SWW